

mijmering / speelpaleis

Omdat ik het deze zomer heb gewaagd drie weken naar Zuid-Frankrijk te gaan, straft mijn dochter mij deze schoolvakantie met extra oppasdagen. Lange dagen zijn het, van halfnegen tot halfnegen, van afzetten voor de deur tot en met voorlezen en welterusten. Als oma wil ik ze niet zomaar een leuke dag bezorgen maar ga ik voor 'thuis is het fijn maar bij oma ...'! Zo belandden we in een kinderspeelpaleis waar kinderen in vliegende vaart van hot naar her kunnen klimmen zonder ernstig gewond te raken. Ideale plek.

Tussen al die opa's en oma's - er hadden er meer straf - keek ik naar mezelf. Als kind was mijn blik op oude(re) mensen niet altijd even rooskleurig. Ik had één lieve en verstandige oma en één die weinig met ons op had. Ik had ook een paar oudtantes en die kwamen er niet best vanaf. Pinnig, kritisch en moraliserend waren ze, alsof ze zelf nooit jong waren geweest. Ik ben oprecht van mening dat deze negatieve kwalificaties voor mij niet opgaan - ik vind niks gek en alles goed - maar aan 'daar heb je oma weer' zal ook ik op den duur niet ontkomen.

Op de stoel naast mij in het speelpaleis stonden twee kleuters elkaar naar het leven. Ze duwden, krabden en schopten elkaar met hoogrode koppen en onder luid gekrijs. Toen ik de een de ander naar de keel zag vliegen besloot ik in te grijpen. Ik liep op ze af en baste streng dat het genoeg was geweest en dat er plek genoeg was voor twee. Ophouden, nú!

De rest van de tijd, tot aan het moment dat er een moeder opdook, zaten ze als bevroren in de stoel.

Het beeld van de pinnige oude tante die ik nou precies niet wil zijn zal zich in het geheugen van deze twee vechtertjes misschien wel voor eeuwig vastzetten. Niet leuk. Niet voor hen en niet voor mij, maar niets doen was geen optie.

Trauma's ontstaan niet zelden onder de dekmantel van de goede bedoeling.